

Publicerad 2009-09-25 19:10 av Taggsvamp

Att inte våga visa sitt rätta jag

Trötthet gömd bakom ett glatt leende

Har det blivit Jag?

Det jag reducerats till?

Skal omger smärta.

Så utsökt sminkat, visdom;

Veta Du är ej nog.

Varje dag Jag blir,

En person som är Jag?

Nej, jag erkänner;

Kluvenheten, två Jag.

En för Dem, en för Mej.

Bara inför mej,

Nej egentligen inför

de jag litar på;

Zoloft, Nike och Zingo

mina katter jag är Jag.

De dömer ej, Ser

Älskar oreserverat.

Finns när jag faller.

Tårar dränker mjuk päls.

Varma ögon ger styrka.

Var kommer den sig av;

Denna Trötthet undrar ni?

Att aldrig öppet

få vara bara Jag. Vet ej

längre Vem det är faktiskt.

Min identitet

Försvann när jag var barn.

Minnet också.

Leendet ett skydd
men också ett fängelse.
Fångvaktaren;

Är faktiskt jag, med kärlek.

Skyddar de jag älskar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Taggsvamp med Poeter.se id #30423 innehar upphovsrätten